

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 8382/2022
06.09.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Зорице Булајић и Татјане Миљуш чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ивица Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, кога заступа пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђивања ништавости и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 116/21 од 21.02.2022. године, у седници одржаној 06.09.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 116/21 од 21.02.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 116/21 од 21.02.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1356/17 од 05.11.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари истакнут од стране туженог. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништав и не производи правно дејство Споразум о накнади за експроприсано земљиште бр. 465-265/2013-07 од 16.05.2014. године. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан тужилци на име разлике између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето грађевинско земљиште у уделу од 2/4 од кп. бр. .. уписане у ЛН бр. .. за КО ..., исплати износ од 292.892,00 динара са законском затезном каматом од 05.11.2020. године као дана пресуђења, до исплате, док је захтев за тражену камату на досуђени износ почев од 17.06.2014. године, до 04.11.2020. године, одбијен. Ставом четвртим изреке, тужени је обавезан да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 122.310,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 116/21 од 21.02.2022. године, одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке, у обавезујућем делу става трећег и у ставу четвртном изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. ЗПП.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20) за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Побијаном правноснажном пресудом утврђено је да је ништав Споразум о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште од 16.05.2014. године, који је тужила закључила са туженим и обавезан је тужени да јој исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до висине припадајуће накнаде утврђене према тржишној цени за преузето градско грађевинско земљиште на основу налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке. Ово због тога што је предметно земљиште, иако се у време експропријације и закључења споразума о висини накнаде у катастру непокретности водило као пољопривредно земљиште, већ имало статус градског грађевинског земљишта према важећем Генералном урбанистичком плану Града Враћа („Службени гласник Пчињског округа“ бр. 7/2010) и Плана генералне регулације зоне 5 Града Враћа од 11.02.2013, а експроприсано је ради изградње деонице аутопута Е-75.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама Врховног суда и Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, у ситуацији када је планским документом (у конкретном случају то је Генерални урбанистички план Града Враћа) извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште, а ова промена није евидентирана у катастру непокретности (чланови 83. став 2. и 88. Закона о планирању и изградњи). Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке овог суда и нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке, применим одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђивања ништавости и исплате износа од 292.892,00 динара, поднета је 19.05.2017. године.

Како се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано и неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да ревизија туженог није дозвољена, јер је изјављена против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**